Kjærlighed.

Fortælling

—af—

Klaus Zehren.

(Fortsat.)

„Herre Gud, hvordan er dog fat med mig! Jeg lyver og siger dog Sandhed. Ja, jeg elsker dig, Kæthe, jeg elsker dig, som aldrig nogen Mand nogen Sinde vil elske dig, og dog kan jeg ikke tro dig. Hvem har sat denne Mistroens Djævel i mit Hjerte? Hun kan ikke elske mig, der til er vore Naturer forskjellige, og hvis hun dog vil paastaa det, saa lyver hun. Ja, hun lyver! — af Letsindighed, af Medlidenhed, og maaske af Sædvane, opdraget af Moderen! Nej, jeg skal et Ord eller et Blik forraade hende, hvad jeg føler for hende! Hun maa elske Fritz, hun skal, jeg vil have det!"

Udmattet holdt han inde i sin lidenskabelige Tankegang.

„Og dog, hvis jeg gjorde hende Uret! Det var til at gaa til Grunde over. Gives der da intet Tilfælde, som kan forraade mig hendes Tankers Renhed, uden at jeg mere kan tvivle? Gid hun rejste bort med hendes Moder, saa at det Komediespil dog en Gang kunde faa en Ende."

Tik, tak, tik, tak, gaar det store Uhr mellem Vinduerne sin rolige, regelmæssige Gang.

Bodos Hoved værker, og han begynder uvilkaarlig at tælle disse evige, utrættelige Svingninger af Pendulet med den store Messingskive, paa hvilken det grevelige, welkenske Vaaben er indgraveret.

Han tæller stedse videre, fluttelig et hundrede, derpaa firehundredeen — trehundredetre — tohundredeto — ti — fem — fyo — ni — to — en. I Halvsøvne smiler han over Tallenes besynderlige Rækkefølge, derpaa tæller han ikke mere, men sover fast i den mægtig, læderbetrukne Lænestol, udmattet af legemlige og aandelige Anstrængelser.

* * *

Maanen staar endnu stedse klar paa Himlen; rolig drager de hvide Skyer forbi dens Skive uden dog at kunne formørke denne. Den lader sine Straaler danse gjennem to høje Buevinduer i det gamle Slot i Rheinfelden og lader dem spille paa den snehvide Himmelseng ved Væggen lige over for. Det klare Lys falder først paa Sengens Fodende og beskinner de tykke Kinder hos to forgyldte Amorhoveder, der pryder Hjørnestolperne paa det gammeldags Møbel.

Men den gamle Maane vil se mere end disse kjedelige, stedse smilende Træskjærerarbejde, den rykker fiffig smilende videre og videre, indtil dens bløde Straaler flyder sammen om det mørklokkede Pigehoved, som hviler der i rolig Slummer paa de hvide Puder. Men den næsvise uindbudne er endnu utilfreds, omend glad for de rosenrøde Kinder, som selv dens Lys ikke formaar at blegne.

Urólig bevæger hun sig, Øjenlaagene med de lange Fløjelsvipper dirrer. Med et let Suk lægger hun de hvide Arme op under Hovedet, magnetisk tiltrukken vender hun Ansigtet helt om mod Lyset og aabner de store brune Øjne; Lunas Straaler ser ind i et godt rent Pigehjerte og vækker der sælsomme Fantasibilleder til Live.

Hun drømmer, at der i Vinduskarmen i Husets store Entre ligger en bedrøvet, syg Mands Hjerte. Dette Hjerte bæver og angster sig i det klare Lys, som falder paa det, og venter paa, at en Fehaand skal tage det og føre det hjem til et roligt, uforstyrret Sted for at det kan hvile ud og igjen komme til at gjøre stærke, gode Slag.

To store Taarer glinser i Pigens Øjne, men hun kan ikke lukke dem i, hun maa jo opsøge Hjertet og befri det fra dets Kval.

Uden at vende Blikket om rejser hendes Skikkelse sig langsomt op fra Lejet. De bare, smaa Fødder synes næsten ikke at berøre Gulvet, da hun lydløst glider hen til Døren og forsvinder gjennem denne.

Nero, den brune Hønsehund, der ligger ved Siden af sin Herres Stol, hæver lyttende Hovedet i Vejret og knurrer let.

Bodo farer op af sin Halvslummer

Tys, hører han ikke lette Skridt ovenover sig og en Dør bliver aabnet og lukket? Derpaa kommer de samme Skridt langsomt forsigtig ned ad Trappen. De gamle Egetrin knirker.

Er der en Tyv i Huset? — Men Nero har holdt op med at knurre og logrer med Halen.

Forsigtig aabner Bodo Døren og kiger ud i Vestibulen.

Der kommer den hvide Skikkelse svævende med Øjnene afvendt rettede mod Spisevinduet, gjennem hvilket Maanen sender sine klare Straaler. Armene er lige som søgende strakt frem. I det blaalige Lys synes de fine Hænder næsten gjennemsigtige.

Et Øjeblik farer der en Gysen gjennem hans Krop.

Er det Rheinfeldens Ahnefru? Dog kun et Øjeblik mærker han denne Følelse af Overtro, derpaa gjenkjendte han Kæthe.

„Hun vandrer i Søvne," farer det ham pludselig gjennem Hovedet.

Uden at lægge Mærke til ham svæver hun forbi ham hen til Vinduet. Søgende farer hendes Fingre omkring paa den tomme, brede Vinduskarm. Hun ryster tavs paa Hovedet, og han hører, hvorledes hun i afbrudte Sætninger og med klagende Stemme siger: „Hvor er dog dit Hjerte Bodo? Her skal det ligge; jeg har set det lide og det gjør mig ondt. Hvorfor skjuler det sig? Jeg vil jo lægge det paa mit Hjertes Sted og føre mit hid for at det kan lide i Stroe for tu. O, nu ser jeg det igjen, der ved Døren ligger det jo."

Han hæver Armene for at aabne Vinduet.

I Bodos Hjerte skjælver og raser der tusind forskjellige Tanker og Følelser. Der er kommen en uudsigelig Salighed over ham, dog dog hvad skal han gjøre?

Vække sin Moder for at Kæthe imidlertid kan være vandret gjennem Vinduet og ud i den kjølige Natteluft? Bort med al Tøven.

„Kæthe, hvad gjør du?" siger han.

Hvor sagte han end har talt, har hun dog hørt det.

Hun vender sig om til ham; hendes Øjne er endnu stive og hun stirrer et Par Sekunder paa ham, derpaa begynder hendes Legeme at vakle.

„Bodo!"

Det kom som et Jubelskrig, og halv bevidstløs faldt hun i hans Arme.

„Kæthe, er det sandt, du vil opsøge mit Hjerte?" hviskede han og berørte ængstelig hendes kyske Pande med sine Læber.

Hun slyngede de hvide Arme om hans Hals og saa op paa ham. Hvor de halvaabne Læber lokkede ham!

Da faldt hans Øjne paa hendes luftige Klædning. Blidt løste han hendes Arme fra sin Hals.

„Gaa i Seng, kjære Kæthe, du er syg," sagde han, „jeg vil vække min Moder og sende hende til dig."

Hastig gik han ind i sit Værelse, men lyttede ved den halvaabne Dør.

„Herre Gud, hvor er jeg dog?" hørte han hende sige.

Deroppe blev igjen en Dør aabnet og lukket, derpaa er alt stille igjen som før.

Med bankende Hjerte staar den stærke Mand dernede i sit Værelse.

„Hvad skal han gjøre? Her er kun Aabenhed paa sin Plads. Besluttet gaar han gjennem flere Værelser til sin Moders Sovekammer.

Paa hans Banken viser den ædle Dame sig i Slobrok, og Bodo knæler nu ned for hende og fortæller med nogle faa Ord, hvad der er sket; men gjennem hver Stavelse, som han udtaler, klinger og jubler den Salighed, som opfylder ham.

„Gaa nu til Ro, mit Barn," siger hans Moder, da han havde endt sin Fortælling og lægger velsignende sin Haand paa hans Hoved.

„Nu skal jeg gaa op til hende, det er jo altsammen godt."

* * *

Bodo har ikke sovet.

Ganske tidlig, mens Dæmringen endnu hviler over Jorden, jager han af Sted til den nærmeste By for at hente en Læge.

Kæthe ligger i vilde Feberfantasier.

Mange lange, ængstelige Timer har Bodo siddet ved sin Bruds Sygeleje og holdt hendes feberhede, lille Haand i sin. Hun er aldrig roligere, end naar han er i hendes Nærhed, omend hun i de første Dage kun faa Øjeblikke kommer til Besindelse og da næppe bliver sig fuldt bevidst, at den alvorlige Mand, der saa ængstelig lytter til ethvert Andedrag, som løsner sig fra hendes Læber, er hendes Forlovede — —

Takket være hendes kraftige Natur faar hun ikke Nervefeber. Hun er allerede godt paa Vej til at komme sig.

Fru Roland og Victor er rejst, og af Kæthe bliver Bodo ofte med et lykkeligt Smil kaldt hendes store Barnepige. Ingen formaar som han at opdage, hvad der kan være behageligt for hende — endskjønt hun i det ene Øjeblik gjerne vil sidde i Solen ved Vinduet og i næste med klaprende Tænder længes efter den varme Kakkeloven.

Alle hans Tanker samles i Ønsket om at læse hans stakkels, lille Kæthes Tanker og Ønsker paa hendes Pande. Selv sin Moder forsømmer Bodo nu under Tiden, men hun glæder sig stille smilende over sin Søns Lykke, der saa fuldstændig har forandret ham.

Solskin og Foraarsluft hersker der paa Rheinfelden, men de første Høststorme har dog allerede flere Gange brust om de høje Gavle og fejet Bladene af Træerne.

Fritz har skrevet et „lykønskende Brev" til Kæthe, som hun forsikrer med en Taare af Bevægelse i Øjet.

Han beder kun sin lille Svigerinde om at være ret kjær og god mod den store Broder. Men hun skulde ikke tage ham det ilde op, at han havde villet gribe efter de Tænder, der hang for højt for ham.

* * *

Kæthe sidder i Verandaen, hvis Sider nu er lukket med store Glasruder paa Grund af den kolde Aarstid, og hvis Indre er behagelig opvarmet ved en i Kaminen lystig brændende Ild.

Lige over for hende sidder den gamle Oberst von Plankwitz, hvis Datter tilbringer Vinteren i Residensstaden, medens han paa sit specielle Ønske er bleven tilbage paa Lehndorf. Derfra kjører han flere Gange om Ugen over til sin lille franske Lænestole paa Rheinfelden, men de franske Lektier er dog kun et Paaskud for ret ofte at have Lejlighed til at aflægge et Besøg hos sine Naboer. For det meste ligger den franske Grammatik urørt paa Bordet, medens de to samtaler paa bedste Tysk.

Kæthe maa ofte le hjertelig over den gamle Herre med det brave Hjerte og det aabne Udtryk, og Obersten er kun altfor glad, naar han nogle Timer kan komme bort fra den øde Uglerede, som han kalder Lehndorf. Han er altid lystig og fornøjet, spiller Domino med Kæthe og „66" med Bodo, gjør paa en meget ærbødig Maade Kur til den gamle Grevinde, for hvem han nærer en dyb Respekt og er stedse en velkommen Gjæst.

„Sig mig, Frøken Kæthe, hvorledes begyndte Grev Welcken egentlig, da han forlovede sig med Dem?"

„Vil De gjerne vide det?" svarede den adspurgte smilende, medens en let Rødme farvede de endnu smalle Kinder.

„Naa, Nysgjerrighed er just ikke min svage Side. Men jeg vilde gjerne høre, hvordan han har begyndt. Den Gang, da De efter Jagten var hos os paa Lehndorf og jeg sagde til ham, at De vilde være en prægtig Kone for hans Broder, var han kold som en god Hundenæse. Han er vel nu bleven anderledes, men jeg gav gjerne de Par Haar, jeg endnu har, for at vide hvorledes han begyndte sit Frieri."

„Han har slet ikke friet til mig," for det ud af Kæthe.

Den gamle Herre trak Øjenbrynene i Vejret og rystede betænkelig paa Hovedet.

„Jeg tror næsten, han har sat sig en ladt Pistol for Hovedet og sagt: Tager du mig ikke, skyder jeg mig."

Kæthes Ansigt blev alvorligt.

„Hvis han havde gjort det, vilde jeg aldrig have sagt ja. Men en saadan Taabelighed havde Bodo heller ikke været i Stand til at gjøre."

„Sludder — jeg tror, at han havde gjort det. Man skal kun se ham nu, saa maa dog enhver sige, at det ikke kunde have været saa forfærdelig dumt handlet, hvis han efter et afslaaende Ord af Dem vilde have gjort kort Proces med sig selv. Se, der kommer han i Aleen med Skovfogden; nu svinger han med Hatten og ler over hele Ansigtet. Hvor han dog gaar elastisk, den lille Skovfoged maa næsten løbe for at holde sig ved Siden af ham."

Kæthe nikker og vinker til Bodo, der nu kommer tilbage fra Morgenjagten i Skøven. Hendes store Øjne straaler, da hun ser den Mand, hvis Hjerte tilhører hende, komme gaaende saa ungdomsfrisk og med lysende Ansigt.

„God Morgen, Hr. Oberst, og god Morgen, Kæthe!" raaber Grev Welcken og trykker et hjerteligt Kys paa den sidstes Læber.

Kæthe stryger ham kjærlig over det blonde Haar og tører sig smilende med Lommetørklædet om den røde Mund.

„Fy, Bodo!" raaber hun spøgende, „dit Skjæg er ganske vaadt og koldt."

„Gjør intet, Barn, det er Skovdug. Den er sund og bedre end al Medicin," svarer han muntert og sætter sig til Frokostbordet sammen med Skovfogden.

„Har du saa skudt den store Buk?" spørger Kæthe.

Bodo blinker til Wilding og træder ham fiffig smilende paa Foden.

Men denne lader sig ikke forstyrre.

„O, du hellige Hubertus," siger han noget mismodig, „tidligere skød Greven daarligt, nu skyder han overhovedet ikke mere. Jeg stillede ham naturligvis i Morges paa det Sted, hvor Dyrene al Tvang kommer forbi, og gik selv langsomt ind mellem Træerne med Nero for at drive den store Buk ud. Da jeg saa kommer tilbage til Greven, spørger jeg naturligvis, da det ikke har knaldet: Naa er Bukken ikke kommet her forbi? Men du milde, hvad svarer Herren: O, jo, den er allerede kommen forbi, den har saagar paa tredive Skridts Afstand staaet foran mig i vel to Minuter. Men jeg havde glemt at lade, og saa har vi kun set lidt paa hinanden som gode Bekjendte."

„Bomber og Elementer — hvor kan det hænde for en gammel Jæger!" raaber Obersten.

„Ikke sandt, det blev ogsaa mig for morsomt," faldt Wilding bekræftende ind; „da jeg var forlovet med min gamle, var jeg dog alligevel en ordentlig Jægermand."

„Altsaa skal jeg have Skylden," lo Kæthe. „Tag dig i Agt, Bodo, du forsømmer det gamle Venskab mellem Wilding og mig."

Greven tilkastede hende et smilende Blik, stikker en Cigar i Munden efter Frokosten og svarer intet, hvis man ikke vil lade hans veltalende Øjne og det Udtryk, som ligger i dem, gjælde for Svar.

Dette vilde, oversat i Ord, lyde: Var de to gamle her ikke, tog jeg dit henrivende Hoved mellem Hænderne og kyssede dig, saa du ikke kunde sige et eneste Ord.

Kæthe forstaar hans Blik og viser ved et Smil sine hvide Tænder, om hvilke Obersten al Tid paastaar, at de er forlorne. Nu til Dags har ingen Dame paa atten Aar endnu sine egne Tænder.

„Nej, en forlovet kan slet ikke bruges til noget andet," siger Obersten.

„Oho!" svarer Bodo og strækker sine kraftige Arme i Vejret, „det kan komme an paa et Forsøg. Jeg tør vædde paa, at jeg skal bære Dem Hr. Oberst, her fra og til Lehndorf paa disse Arme ligesom et Svøbebarn."

„Takker skyldigst! Det kunde blive et smukt Syn — og derfor vil jeg heller ikke holde med Dem, kjære Greve. Men jeg tænker kun paa Fornuften."

„Ja, hvad hjælper Hovedet mig, det kunde ikke gjøre mig munter trods alle mine Grublerier. Nej, det er Hovedsagen, at Hjertet er fornøjet, hvad, Kæthe?"

Hun nikkede til ham og rakte ham Haanden.

De andre lo — Skovfogden, fordi han glædede sig over, at hans Herre igjen kunde le muntert, og den gamle Oberst, fordi han intet vidste at svare paa Bodos drastiske Bemærkning.

* * *

Om Aftenen sidder Tanten, Kæthe og Bodo i den hyggelige Dagligstue og taler om Tilberedelserne til Bryllupet, der skal finde Sted i Marts Maaned.

Bodo deltage kun lidt i Samtalen. Han siger ja til alt, men afbryder dog snart sin Moders vidtløftige Betragtninger og siger:

„Aa, det bliver vel altsammen saaledes som det nu er! Det er mig ganske ligegyldig om Kæthe i Kirken har en Atlaskeskjole eller en simpel Bomuldskjole med Kjøkkenforklæde for sig paa, og om vi til Middag indbyder halvtreds Personer eller kun Wilding og hans saakaldte gamle. Hovedsagen er at Kæthe og jeg er med, og det skal om Gud vil være Tilfældet. Om vi efter Bryllupet spiser Ærter med Blodpølse eller Hummermayonnaise er mig ganske ligegyldigt."

Grevinde Welcken ryster paa Hovedet.

„Med dig er der intet at stille op, Bodo. Bryllupet skal staa hos Kæthes Moder, og denne maa dog vide, hvad vi vil indbyde samt kjende Kæthes Ønsker for at kunne treffe sine Forberedelser."

„Naa, ja for min Skyld ingen Allarm. Gjør, hvad I vil, det er mig ligegyldigt. Lad kun mit Værelse blive uforandret, hæng ingen Portiere op, paa hvilket man skal blive hængende med Haarene, og læg ingen Tæpper paa Gulvet, for dem river min unge Jágthund dog i tusind Stykker paa otte Dage."

„Ti dog nu endelig stille," ler Kæthe og holder Haanden for hans Mund. „Av, du har bidt mig," jurmuler hun lidt efter og saa paa sine Fingre.

„Ja, ser du vel, det kommer af, at du vil forbyde din fremtidige Herre at tale. Naa, gaa kun videre, jeg bliver taalmodig til, men spørg mig ikke."

Damerne er nu færdige med at træffe deres Aftaler.

„Vil du i Grunden gjøre en Rejse med Kæthe efter Bryllupet, min Søn, eller hvad har du i Sinde?"

„Skal vi allerede bestemme det nu?" spurgte den adspurgte undvigende.

„Ja, hvis I rejser, saa gjører jeg straks efter Bryllupet og indretter Hjemmet til jer; hvis I straks tager hjem til, bliver jeg nogle Uger hos Kæthes Moder, indtil I skal over efter mig."

„Derpaa har jeg sandelig ikke tænkt, Mama."

Han blinker fornøjet til Kæthe for at hun skal svare, men hun leger kun med sænkede Øjne med Frynserne i Bordtæppet.

„Naa, sig mig nu din Mening," trængte Moderen paa.

Bodo klistrede betænkeligt Dæksbladet fast paa sin Cigar.

„Du kjære Gud, hvad skal jeg svare? Du ved, Mama, at jeg endnu aldrig har gjort nogen Bryllupsrejse og af den Grund staar fuldstændigt uvidende over for dette Spørgsmaal."

Damerne ler.

„I kan tale om Sagen og saa meddele mig Eders Beslutning. Jeg vil ikke forstyrre jeres Ønsker.

Bodo har skubbet sin Stol hen ved Siden af Kæthes og lagt Armen om hendes Liv, medens hun lader sit Hoved hvile paa hans brede Skulder.

Mama Welckens Strikkepinde klaprer i regelmæssig Takt.

De forlovede underholder sig halvhøjt med hinanden. De taler ikke evig det samme, som to elskende ellers plejer at gjøre, de taler ikke som to forelskede Turtelduer, men udveksler deres Tanker ganske rolig og fornuftig.

Bodo glæder sig al Tid over Kæthes fornuftige og klare Anskuelser og er henrykt over den Harmoni, der hersker imellem dem, hvad der rigtignok ikke udelukker, at han hyppig er af en anden Mening end hun og ogsaa uforbeholdent fremsætter den. De trættes aldrig, fordi Kæthe ikke er smaalig og i vigtige Sager dog har en stor Respekt for Bodos Anskuelser.

Under Tiden undrer Bodo sig over et sværmerisk, næsten fantastisk Træk i sin Bruds Karakter. Hun kan opfatte Ting, der for ham synes helt almindelige, paa en besynderlig enthusiastisk Maade. Der ligger uden Tvivl et Hang til Sværmeri i hendes Væsen, som man ved overfladisk Bekjendskab aldrig vilde have lagt Mærke til paa Grund af hendes livsglade og muntre Maade at være paa. Hvem der kunde se hende, naar hun læste højt for Grevinden, og især naar hun foredrog en af sine Yndlingsforfattere! Der maa allerede som Barn have ligget en mærkelig Interesse hos hende for klassisk Literatur, thi hun kan de fleste Monologer af Dramaer, som Don Carlos, Wallenstein og Jomfruen af Orleans udenad. Kommer hun da, naar hun læser højt, til en bevæget Scene, synes hendes hele Væsen at forandre sig. Hun springer ofte op og ledsager det, hun læser, med Bevægelser, som beviser, hvor inderlig hendes hele Hjerte kan blive truffet af en Digters Ord.

Naar da Bodo halv forbavset ser ind i hendes store næsten feberagtig glinsende Øjne, naar de Ord, som kommer fra hendes Læber, saa umiddelbart gribende slaar mod hans Øre, kommer ofte det ængstelige Spørgsmaal til ham: Er hun ikke bestemt til noget andet end til at blive min simple Hustru?

Og han tvinger sig da med en Vittighed eller en Spøg at bringe Kæthe til at støde med Fødderne paa Jorden, som han siger. Hun tager ham det heller ikke ilde op, men tøver stedse en rum Tid, førend det Indtryk, som det læste har gjort paa hende, forsvinder af hendes Holdning.

Grevindens Strikkepinde klaprer allerede med uregelmæssige Mellemrum, medens hendes flittige Hænder et øjeblik hviler og hun med uendelig Kjærlighed betragter det smukke Par.

Sluttelig hører den lette Støj ganske op, Grevindens Hoved, der er omrammet af Sølvlokker, falder ned paa Brystet og hun sover ind.

De to andre mærker det næppe.

„Hvad er din Anskuelse om Bryllupsrejsen, Kæthe?"

„Naar jeg skal være oprigtig, vil jeg allerhelst strax kjøre til Rheinfelden."

„Det synes jeg ogsaa, thi for det første finder jeg det taabeligt i en Tid, hvor man kun gjensidig vil tilhøre hinanden, at rejse blandt lutter fremmede Mennesker og Omgivelser. Man har intet andet end evig Gene. For det andet vil du være en allerkjæreste lille Frue, og enhver, som vi møder, vil der for glo paa dig, hvad der vil være ubehageligt baade for dig og mig."

„Bliver du jalur?" drillede Kæthe.

„Nej, men her paa Rheinfelden er der saa henrivende om Foraaret. Saa maa vi meget hellere til næste Vinter gjøre en Rejse til Syden."

* * *

(Fortsættes.)